

Terrein met uitzicht

Het openingsbeeld bij dit artikel leidde tot wat interne discussie. De tentjes op de foto stonden precies op de plek waar we die vanwege het uitzicht liever niet willen hebben. Die regel was bij de kampeerdere, maar ook bij de fotograaf, niet bekend. Al met al goed dat dit weer eens breed onder de aandacht is gebracht.

Avondzon op het Gooimeer. Tussen grijze wolken door vallen gouden stralen op het water, dat een patroon van donkere en lichte golfjes vormt. Aan de overkant verrijst de skyline van Almere. En tegen dit weidse decor zwiert een zwerm spreeuwen in vloeiende figuren. Hoe vaak ik ook op Huizen kom, het uitzicht vanaf het caravanveld maakt altijd indruk.

Tekst Marleen Blokhuis,
foto's Louis Raaijmakers, Sebastiaan Talsma, Eli Vlessing

In een fris en regenachtig weekend in augustus is het ongewoon rustig op het terrein. Wel klinkt er vrolijk gelach en gespetter vanaf de steiger. Tim (13) en Niels (15) kamperen hier 2 nachten met hun opa en oma en hebben net gesuip en gekanood. 'Het weer is nu perfect, niet te veel wind.' Dat het water niet veel dieper dan kniehoogte wordt, is niet handig als je wilt zwemmen, maar met surfen, suppen of varen heb je daar geen last van. 'Als je erin valt, sta je meteen. En het water is helemaal niet koud. We gaan nog even!'

Groot en oud

Anders dan de leegte dit weekend doet vermoeden, is het parkachtige Huizen een van onze meest bezochte terreinen. Omdat het ook een van de grootste is (3,8 ha), raakt het niet snel overvol. Kampmeester Jos, pas voor de tweede keer hier, staat met zijn tent aan het pad (vanaf de ingang naar het achterste toiletgebouwtje) dat oudere Huizen-gangers 'de Kalverstraat' noemen. Hij is zeer te spreken over de grote, individuele kampeerplekken. 'Je ziet ook goed dat dit een oud terrein is: er staan opvallend mooie grote, oude bomen.'

Aan de noordkant loopt het driehoekige perceel steil af naar een fietspad langs het Gooimeer, aan beide andere zijden liggen bos en akkers. Zelf vind ik dit keer een fijne plek achter het grote toiletgebouw. Zonder uitzicht op het water, maar wel lekker uit de wind. Zo aan de rand van het terrein merk je wel dat het natuurgebied de Naarder Eng populair is om honden los te laten lopen. Tot een paar jaar geleden zag je nog regelmatig een hond het terrein op schieten, en dan kon het zelfs gebeuren dat die er enthousiast met jouw boterham met pinda-kaas vandoor ging. Maar nu het hele kampeerterrein met een 'hondenhek' is afgezet, hóór je in principe de honden en hun baasjes alleen nog maar.

Verliefd op de beuk

's Ochtends staan Eric en Jantje hun tent af te breken. Alles gaat zó in de bagageruimte van hun overkapte ligfietsen. Huizen, de laatste stop van hun meerdaagse fietstrektochtje, vinden ze een mooi reisdoel vanwege de afstand tot hun huis in Wedde: 180 à 190 km. 'Wát, fietsen jullie dat in één dag?!' 'Ja, met zo'n ligfiets kan dat makkelijk. Door de gestroomlijnde overkapping, en doordat je geen wind voelt, halen wij zonder veel inspanning 30 km per uur. Sterker nog, doordat je ligt, rust je tijdens het fietsen zelfs uit.' 'Aha! Maar wat vinden jullie verder van Huizen?' 'Het is een heerlijk groot terrein. Met fantastisch sanitair. Lekker ruim, en makkelijk schoon te maken. O, is er nog een tweede toiletgebouwtje?'

Voor Manuel (8) en Rowan (5) en hun ouders is Huizen helemaal nieuw. Ze zijn komen fietsen vanaf Den Treek – Manuel op zijn gloednieuwe verjaardagsfiets en Rowan op een

aanhangfiets – en gaan uiteindelijk door naar Texel. Het leukste op Huizen vindt Rowan de speelplek met de schommel en de wipwap. 'En het uitzicht naar het water!' Zwemmen zien de jongens niet zo zitten, 'het is daar zo moerassig', maar de thee van watermunt die ze bij de steiger vonden, was lekker. De bramen op het terrein vallen ook in de smaak. Hun ouders vinden Huizen prachtig: 'Zo groot, zo rustig, en bijzonder met dat uitzicht.' Bovendien is moeder Rebekka verliefd geworden op de meerstammige beuk (de grote 'beukenstoel') bij hun tent. 'Daar heb ik een tijdje in gezeten, en de kinderen hebben erin gespeeld.' Rowan: 'Mag ik nog wat vertellen? We gaan zo naar een hele grote speeltuin [Speelpark Oud Valkeveen, red.]. Daar is ook een mini-achtbaantje!'

Een leven lang Huizen

Wie Huizen al veel langer kent, is Henk (75): al van kleins af aan komt hij hier vaak. 'Als kind liepen wij vanaf het terrein zó het water in. Er was nog geen hek, geen fietspad, alleen

Bijzonder op Huizen

Het terrein ligt zo'n 6 meter boven het Gooimeer, een hoogteverschil dat ooit door een gletsjer werd opgestuwd. Tot 1932 (aanleg Afsluitdijk) beukte de Zuiderzee direct tegen deze klifkust aan. Nu scheiden een fietspad en een flinke rietkraag het terrein van het water. Afspraak is om op het caravenveld de klif over

de hele breedte vrij te houden van tenten of caravans. Zo kan iedereen van het uitzicht op het meer genieten.

Aan de overkant van het fietspad geeft een hek met NTKC-bordje toegang tot een pad door het riet. Aan het eind daarvan ligt elk jaar tussen 15 mei en 15 september

onze eigen steiger, in 2014 door enthousiaste leden aangelegd. Op het terrein liggen kajaks en surfplanken waarmee je het meer op kunt.

Terrein Huizen is niet aangesloten op de riolering, maar heeft een eigen biologisch

waterzuiverings-systeem. Bacteriën eten afvalstoffen op en zetten die om in onschadelijke of minder schadelijke stoffen. Het evenwicht in dit systeem is kwetsbaar. Daarom is er geen afwasplek in of bij de toiletgebouwen. Afwassen doe je dus bij je tent of caravan en het afwaswater verspreid je in de bosjes.

*Weidse wolken,
beweeglijk water,
zeilbootjes en
knobbelzwanen*

Aantal overnachtingen	< 16 jaar	16 jaar en ouder	totaal	% van alle terreinen samen
2021/2022	906	4.650	5.556	9,0%
2020/2021	1.051	5.023	6.074	8,4%
2019/2020	675	3.111	3.786	7,5%
2018/2019	1.130	4.863	5.993	11,9%
2017/2018	1.113	4.492	5.605	9,8%

(bron: Jaarverslagen NTKC)

een zandstrandje.' Vanaf een jaar of 16 kampeerde hij 'met een ploegje jongens, zo'n 8 à 14 man', zo'n beetje elke 2 weken een weekend op Huizen. 'Overdag voetballen, ravotten. Dat was ons weekenduitje. Vanuit Amsterdam gingen we hier op de fiets met de bus naartoe. Ook in de winter. Eerst haalden we in het dorp de sleutel bij meneer Donkelaar. Maar als het heel koud was, mochten we van zijn vrouw, die we 'moeke' noemden, niet kamperen; dan moesten we bij hen op zolder slapen. Met sommige jongens van die vriendenclub heb ik nog steeds contact.'

Henk heeft ook zijn vrouw, inmiddels overleden, destijds op Huizen leren kennen. En als afdelingsbestuurslid was hij onder meer betrokken bij de bouw van beide toiletgebouwen en van de Donkelaar, het huisje bij de ingang waar kampmeesters meestal de inschrijving doen en waar boeken, spelletjes en mappen met toeristische info en kampvuurliedjes liggen. Nu staat zijn caravan hier al vanaf april. Gebracht door zijn zoon, want om gezondheidsredenen mag Henk niet meer zelf rijden. 'Hier heb ik het naar m'n zin.'

En dat laatste geldt eigenlijk voor alle kampeers die ik spreek. Of je nu een leven lang herinneringen op dit terrein hebt liggen of er als kersvers lid nog maar net komt kijken, iedereen waardeert de ruimte, de mooie bomen, de eekhoorns, de spechten, de konijnen en de nabijheid van het meer.

Voor ik het terrein verlaat daal ik nog een keer af naar de steiger. Vanaf de overkant komt wel eens clubmuziek naar het terrein toe waaien, maar het uitzicht is en blijft een feest. Weidse wolken, beweeglijk water. Zeilbootjes en knobbelzwanen. Vertrouwd, en toch verveelt het nooit. <